

lemmer af en Landsygekasse. Københavns socialdemokratiske Repræsentanter, ja vistnok alle københavnske Repræsentanter tiltraadte i forrige Samling Ønsket om at yde betydeligt større Bidrag til Landsygekasserne, hvad jeg mener er rimeligt. Vi har hverken i Udvalget eller i Salen med et eneste Ord antydet, at vi skulde synes, at der var nogen Urimelighed i at give Landsygekasserne de 300,000 Kr., eller hvor meget det er, de faar i forøget Tilskud, ved den Fordelingsmaade, der foreslaas. Ikke med eet Ord har vi ønsket at lægge Sten i Vejen for denne Forøgelse af Tilskuddet, og jeg finder derfor, at det vilde være heldigt, om Venstres Ordfører kunde være lidt mindre fanatisk, naar han taler om de københavnske Sygekasser, lidt mindre fanatisk i sin Lyst til at straffe Københavnerne. Det er ganske utvivlsomt, at for Sygekasseinstitutionen har Kasserne i København haft deres store Betydning. I mangfoldige Tilfælde er de gaaede i Spidsen med Hensyn til Ydelserne, med Hensyn til, hvad der var Grund til at gøre overfor de syge. Medlemmerne i København er ikke veget tilbage for at bringe store Ofre. Man taler om de store Dagpenge i København, men det er da en Kendsgerning, at Medlemmerne betaler et klækkeligt Bidrag til Udredelsen af disse Dagpenge, og at de i det hele ikke er veget tilbage for at bringe ret store Ofre for at kunne yde, hvad de maa anse for nødvendigt for de syge. Jeg skal derfor med Hensyn til § 13 nøjes med disse Ord og bede saavel ærede Medlemmer som den højtærede Minister om at vise den størst mulige Velvillie ved Forhandlingen herom, og jeg haaber, det maa lykkes at komme til et Resultat, saa at vi faar andre Fordelingsregler lagt til Grund end just det Kompromis, vi i yderste Øjeblik i Fjor fik her, for at ikke hele Sagen skulde strande.

Der er saa en Bestemmelse i § 7, som jeg ønsker at sige et Par Ord om. Det er Bestemmelsen om, at Personer, som lider af en saakaldt uhelbredelig Sygdom, skal kunne blive Medlemmer af en Sygekasse uden Ret til at faa Understøttelse for den Sygdom eller Svaghed, som konstateres ved Optagelsen. Det er en lignende Bestemmelse som den, vi i Fjor fik ind i Lovforslaget. Men jeg vil ikke skjule, at dette baade i Fjor stod for mig og i Aar staar for mig som et meget lille Fremskridt, ja det kan endda være højst tvivlsomt, om det virkelig kan betegnes som et Fremskridt. For de syge vil det navnlig

være svært, at de ingen Understøttelse faar i Anledning af de Sygdomme, som de muligvis i særlig Grad bliver ramt af. Det reelleste vilde naturligvis være at gaa den Vej, som det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) i Gaar nævnede, idet han hævdede, at Omsorgen for disse Mennesker med uhelbredelige Sygdomme var af den Beskaffenhed, at det i det hele neppe vilde være muligt at løse denne Samfundsopgave ad Forsikringsvejen, vi maa ind paa Forsørgelsesvejen. Jeg understreger dette, fordi dette Synspunkt: at man her bør gaa Forsørgelsesvejen, i saa høj Grad er i Overensstemmelse med det, vi fra socialdemokratisk Side gentagende har hævdede. Nu kom det fra en Højremand. Jeg understreger altsaa denne Udtalelse, der utvivlsomt burde være Grundlaget for vore Overvejelser med Hensyn til de uhelbredelig syge. Hvis man imidlertid mener ikke at kunne gaa ind paa at overtage som Samfundsopgave Forsørgelsen af de kronisk syge, kunde man ogsaa gaa den Vej, som tidligere har været antydet, nemlig at de optages i de anerkendte Sygekasser, og at Staten paatager sig Udredelsen af de Udgifter, som Sygekasserne har ved Behandlingen af dem. Jeg synes, at naar vi endelig skal forhandle om Sagen, var der god Mening i at søge at komme noget videre, end man kommer ved § 7. Men skulde det ikke være muligt; erkender jeg, at vi i Fjor var med til denne Affattelse, og vi vil naturligvis ogsaa være det i Aar, omend vi fremdeles maa mene, at den kun i ringe Grad er et Fremskridt for de kronisk syges Vedkommende.

I § 6 bestemmes det, at Personer, der af økonomiske Grunde mister Retten til at nyde Statstilskud, vil kunne forblive som nydende Medlemmer i Sygekassen, „saafremt Sygekassens Vedtægt indeholder en udtrykkelig Bestemmelse herom“. Det vil altsaa sige, at Sygekassen stilles frit med Hensyn til at beholde eller udelukke de Medlemmer, som paa Grund af deres økonomiske Omstændigheder mister Retten til Statstilskud. Jeg vil straks sige, at jeg er aldeles ikke tilfreds med denne Affattelse. Jeg synes, det eneste rimelige er, at en Sygekasse ikke alene har Ret, men ogsaa Pligt til at beholde de Medlemmer, den en Gang har, uanset at nogle af dens Medlemmer mister Retten til at faa Andel i Statstilskuddet. Jeg ser, at nu henviser man til Oprettelse af Fortsættelseskasser. Men jeg synes — og deri er jeg i Overensstemmelse med den ærede